

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 62/2020
18.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужилаца АА из села ..., општина ... и ББ из села ..., општина ..., чији је заједнички пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова – Дирекција Полиције – Координациона управа за АП КиМ – ПУ Приштина, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2159/19 од 13.09.2019. године, у седници одржаној 18.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужилаца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2159/19 од 13.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 690/15 од 26.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор тужене о стварној ненадлежности тог суда за поступање у овом поступку. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име неосноване обуставе исплате зараде плати неисплаћене зараде са законском затезном каматом на сваки износ појединачно почев од јуна 2013. године закључно са новембром 2017. године, ближе одређен у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде материјалне штете тужиоцима због неисплаћеног „косовског додатка“ од 4,5% плати тужиоцима почев од априла 2009. године закључно са децембром 2013. године појединачне износе ближе одређене у том ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки износ појединачно одређено у изреци пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име наисплаћених „бонуса“ плати за период од јуна 2013. године закључно са септембром 2014. године појединачне износе ближе одређене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки износ. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима солидарно накнади трошкове парничног поступка од 615.669,00 динара у року од 8 дана од пријема писменог отправака пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2159/19 од 13.09.2019. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду ПП 690/15 од 26.02.2018. године у ставу другом, трећем и четвртном изреке, тако што су одбијени као неосновани тужбени захтеви тужилаца којим су тражили да се обавезе тужена да им накнади штету у висини неосновано обустављене исплате зараде, неисплаћеног „косовског додатка“ од 4,5%, неисплаћених бонуса, за период од јуна 2013. године до новембра 2017. године, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ, као и у ставу петом изреке, тако што је одбијен захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка од 615.669,00 динара. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженој солидарно накнаде трошкове поступка по жалби од 22.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужилаца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су код тужене обављали послове полицијских службеника у Полицијској управи Приштина – Нишка Бања од фебруара 2009. године. Закључили су уговоре о раду на неодређено време у Нишкој Бањи, али из безбедносних разлога нису добили примерке уговора. Тужиоци нису добили ни решења о престанку радног односа, иако су се одазивали на позиве тужене, обављали су психофизичке и здравствене провере и у исто време су радили и за Косовску полицију од које су примали плату, што је туженој било познато и о чему су достављали дневне и месечне извештаје. Тужиоцима је исплаћиван „косовски додаток“ до 31.05.2013. године, као и зарада и бонуси, али нису добили објашњење за престанак исплате зараде. Такође, тужиоци нису носили униформу Министарства унутрашњих послова РС, већ Косовске полиције, што је туженој било познато, а плата им је исплаћивана преко текућег рачуна. Тужиоцу АА здравствена књижица је била оверена до 31.12.2013. године, а код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање био је пријављен у периоду од 02.02.2010. године до 31.05.2013. године код послодавца МУП РС. Тужиоцу ББ здравствена књижица је била оверена до 31.10.2013. године, а код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање и овај тужилац је био пријављен у периоду од 22.02.2010. године до 31.05.2013. године код послодавца Министарства унутрашњих послова РС. Закључком Владе Републике Србије од 17.04.2008. године прописано је да се положај лица која су била запослена у привременим институцијама Косова и Метохије уподобљава положају државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинута и делокруг је преузео други орган (члан 135. став 1. Закона о државним службеницима). Ова лица имају право да буду преузета у органе Републике Србије који је преузео делокруг, ако претходно органу Републике Србије у који се преузимају доставе писмени доказ о томе да им је престао рад у привременим институцијама Косова и

Метохије. Министарству унутрашњих послова наложено је да преузме лица која су била запослена у Косовској полицијској служби и да са њима заснује радни однос без конкурса.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев, са образложењем да тужена до окончања поступка није доставила решење о престанку радног односа тужилаца, те је применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП тужбени захтев усвојен.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби тужене, правилно одлучио када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужилаца.

По оцени Врховног касационог суда, радни однос не може да се заснује код два послодавца ван случајева прописаних чланом 41. Закона о раду. У конкретном случају, тужиоци су у периоду за који траже исплату зараде и других примања из радног односа, били у радном односу у Косовској полицији, где су остваривали право на плату и плата им је исплаћивана. Тужиоци своје захтеве заснивају на наводима да су фактички обављали рад за тужену, а да су били запослени у другим институцијама у којима су остваривали своје право на зараду. У том случају, како су тужиоци наставили са радом код другог послодавца и после маја 2013. године, то је правилан закључак другостепеног суда да тужиоци не могу истовремено да обављају рад за два послодавца и зато су правилно одбили захтев за исплату зараде и других примања из радног односа које тужиоци потражују од тужене. При том није од значаја чињеница што тужена није донела посебно решење о престанку радног односа тужиоцима, имајући у виду да је тужиоцима радни однос код тужене фактички престао 2013. године када је тужена обуставила исплату плате и од када тужиоцима нису више уплаћивани доприноси за пензијско и инвалидско осигурање, што је обавеза сваког послодавца. Осим тога, тужиоци су за евентуалну повреду свог права сазнали током 2013. године, али су наставили да обављају рад код другог послодавца за који су примали плату, те на страни тужене нема кривице у смислу члана 172. Закона о облигационим односима у том смислу да је тужена тужиоце онемогућила да раде и остварују зараду коју би према редовном току ствари остваривали.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**